

циганката, прегърби се надъ кревата, замаха съ перото и зашепна.

— Чакай! — спрѣ ржката ѝ Асенъ и взе перото. — Да не мислишъ, че и азъ не мога! За какво искашъ да ти побая? За уроки, или за страхъ? И зашепна усмихнатъ:

„Влѣзнала Янка въ градинка
да си бере меродийка.
Настъпила змийски кости,
орлови нокти,
смокови глави,
морски тръстики,
акликини — пъклини...
Да олекнѣе като перо,
да овлажнѣе като прѣсно млѣко!“

— Така ли, бабо Мино, а?

Идваше ми да се изсмѣя, като виждахъ какъ циганката гледа като гръмната. Чудѣше се тя, откъде нажда той знае да бае. И, като пхна перото съ червения конецъ въ пазвата си, рече на Асеновата майка:

— А остай съ здраве, Цено-о! — и си тръгна.

А стрина Цена, като я изпрати, замърми Асена:

— Ти, момче, защо пропжди бабичката! Нали за тебе съмъ я викала, да ти помогне?

— Какъ ще ми помогне?

— Стара жена е тя, все по-разбира отъ тебе.

— Нищо не разбира... Ами ме откарайте въ болницата.

— Добре бе, мама, ама нали знаешъ, че пари нѣмаме?

Азъ не се съдържахъ.

— За пари, стрино Цено, не се грижете. Ние, неговитѣ другари ще му помогнемъ... Асенъ ме загледа втренчено, а майката остана съ отворени уста отъ очудване.

— Нали дадохме вечеринка, — продължихъ азъ, — и събрахме 500 лева. Учителътъ каза, всички ще ги дадемъ, да се излѣкува Асенъ и дойде по-скоро при насъ.

Асенъ стисна ржката ми и зарони сълзи отъ радост или отъ мжка, не можахъ да разбера. А майката ме гледаше и не вѣрваше... Но бащата бѣше чулъ разговора ни съ учителя въ училището, влѣзе и каза развълнуванъ:

— Благодаря ви много, Венко! Тъкмо се готвѣхъ да продамъ телцитѣ!... Да сте живи и здрави!...

Стоянъ Ц. Даскаловъ